

ÎNRUDIRE

— “Kin” —

Nominated for Hugo Award for Best Short Story 2007
Nominated for British Science Fiction Award, Short

de Bruce McAllister

Pentru Harry Harrison, maestru

Extraterestrul și băiatul, care avea doisprezece ani, stăteau în acea după-amiază în camera fără ferestre de deasupra orașului. Băiatul vorbea, iar extraterestrul asculta.

Băiatul era unul normal – în trăsăturile sale avea gene de pe trei continente, hainele îi erau croite așa cum erau cele ale tuturor băieților din vastul ansamblu de locuințe numit LAX. Extraterestrul era altceva, o priveliște îngrozitoare; și, cu toate că băiatul știa că nu e politicos, nu se uita în sus la el când îi vorbea.

Voia ca extraterestrul să ucidă pe cineva, spunea. Atâta tot.

În timp ce băiatul vorbea, extraterestrul stătea drept și neclintit pe singurul obiect de mobilier care îl putea susține. Cu privirea pierdută, băiatul stătea așezat pe scaun, cel de lângă terminalul unde își făcea în fiecare zi temele. Faptul că extraterestrul stătea pe patul său îl neliniștea, chiar dacă înțelegea de ce. Faptul că genunchiul ciudat al creaturii era atât de aproape de al lui în încăperea mică îl neliniștea și se bucură atunci când creatura, de parcă și-ar fi dat și ea seama, își retrase piciorul.

Nu trebuia să se uite în sus ca să vadă trăsăturile antalouzelui. Acea singură privire din pragul ușii fusese de-ajuns și iar se gândi dacă va vrea sau nu. Nu că i-ar fi fost frică, își spuse băiatul. Nu era decât ideea că un asemenea lucru ar putea sta în pragul unei uși construite pentru ființele umane, într-un ansamblu uman de locuințe, unde au murit și s-au născut atâtea generații și probabil vor continua să o facă la nesfârșit. Nu părea posibil, se întrebă cum i se părea antalouzelui.

Închizând ochii, băiatul văzu pielea neagră sintetică pe care extraterestrul o purta ca protecție împotriva atmosferelor extraterestre. Sub acel costum șerpuiau și se înfășurau funii de mușchi și tendoane, care tresăreau chiar și atunci când extraterestrul stătea nemișcat. Gâtul lung nu se întinsese în pragul ușii, dar el știa ce putea face. Când se comprima – și putea face asta instantaneu –, capul îi aluneca pe spate în mod reflex și deschidea maxilarele.

Nici ghearele lungi – despre care băiatul știa că stăteau în teci, chiar și pe coate și pe degetele de la picioare – nu fuseseră scoase. Dar și le imagină scoase și ascunse succesiv în timp ce îi explica ce voia, cu privirea în podea.

Când extraterestrul vorbi în sfârșit, vocea era inumană – filtrată de rețeaua de traducere care îi acoperea jumătate de față. Revăzu fața: craniul înspăimântător, ochii imenși care puteau vedea atâtea feluri de lumină și care puteau pătrunde în aproape orice fel de întuneric. Tăieturile adânci – branhiile auxiliare – dinăuntru globului respirator. Tuburile picurânde de sub ele, gata să-și arunce jeturile cu acid.

— Cine... dorești să moară? Întrebă vocea și băiatul aproape că-și ridică privirea.

Era doar o voce – mecanică, perfidă, ezitantă –, își reaminti el. Singură nu putea să omoare.

— Un bărbat pe nume James Ortega-Mambay, răspunse băiatul.

— De ce?

Cuvintele șuierau prin aerul stătut din apartament.

— O s-o omoare pe sora mea.

— De unde știi asta?

— Știu, pur și simplu.

Extraterestrul nu mai zise nimic și băiatul auzi sunetul lung, șoptit, făcut de plămânii acestuia.

— De ce, spuse el în cele din urmă, crezi că... aș fi de acord?

Băiatul nu se grăbi să răspundă.

— Pentru că ești un ucigaș.

Extraterestrul rămase iarăși tăcut.

— Așadar toți antalouzii, scrâșni vocea, sunt ucigași profesioniști?

— A, nu, spuse băiatul, privind în sus și încercând să nu-și ferească privirea. Vreau să spun că...

— Atunci... cum... m-ai ales pe mine?

Băiatul se dusesese la creatură la marele izvor de pe Dealurile din Monica – un punct de reper pe care orice vizitator venit pe Pământ ar trebui să-l vadă, chiar și numai pentru faptul că figura pe itinerariile aprobate – și îi înmânase un mesaj scris într-o antalouană primitivă. „Știu ce ești și ce faci”, scria în mesaj. „Am nevoie de serviciile tale. Mobil LAX 873-2345-2657 mâine dimineață la 11. Numele meu este Kim.”

— Antalouzii sunt bine-cunoscuți pentru priceperea lor, domnule, spuse respectuos băiatul. Am citit despre campania de pe Noh și despre ce s-a întâmplat pe Hoggun II când oamenii voștri au fost trădați și despre ce a fost în stare să facă una dintre companiile voastre de mercenari împotriva Gar-Bettilor. Băiatul se opri. A trebuit să scriu nouăzeci și opt de mesaje, domnule, până să vă găsesc. Sunteți singurul care a răspuns...

Capul hidos se înclină, în timp ce brațele lungi rămaseră perfect nemișcate și băiatul își dădu seama că nu-și poate lua privirea de pe ele.

— Văd, spuse extraterestrul.

Era doar o traducere idiomatică. „A vedea” nu era același lucru cu „a înțelege”. Tânărul uman reușise ceea ce serviciile de informații militare și civile din cinci lumi nu fuseseră în stare – să îl identifice ca fiind un profesionist – și asta îl făcu pe extraterestru să mediteze: De ce a răspuns la mesaj? De ce l-a luat în serios? La urma urmei, fusese adus de un copil. Să fi fost din cauză că simțise pericolul și pur și simplu și-a urmat reflexul profesional sau altceva? Cumva, băiatul știuse că va răspunde. Cum știuse?

— Cât... spuse extraterestrul, curios, poți plăti?

— Am două sute de dolari, domnule.

— Cum... ai făcut rost de ei?

— Am vândut niște lucruri, spuse băiatul repede. Camerele de aici erau goale. În mod evident, băiatul nu avusese ce să vândă. Furase banii, extraterestrul era sigur de asta.

— Pot să fac rost de mai mulți. Pot să... Extraterestrul scoase un sunet, fără ca acesta să fie tradus. Băiatul tresări.

Extraterestrul se gândi la cei 200 000 interi pentru asasinatul din răzbunare de pe a treia lună a lui Hoggun, cei o sută de kilodolari pentru contractul de trădare de pe asteroidul numit Wolfe, plus acțiunile minerale, farmaceutice și nava cu închidere ermetică – valorând de două ori mai mult – primit la sfârșit, pentru trei crime în lumea afacerilor pe Alama Poy. Ce puteai cumpăra cu două sute de dolari? Puteai măcar cumpăra un bilet de tren urban?

— Nu ajunge, spuse extraterestrul. Bineînțeles, adăugă el și un braț îi zvâcni, apoi redeveni neclintit, se poate să te fi gândit să înregistrezi... discuția noastră... și ai putea amenința că trimiți înregistrarea... autorităților pământene... dacă nu fac ceea ce-mi ceri...

Pupilele băiatului se dilatără – ca acelea ale funcționarului din provincia umană de pe Diedor, cel pe care îl suprimase acolo pentru Infra Gri.

— A, nu... se bâlbâi băiatul. Nu aș face asta... I se înroșise fața, observă extraterestrul. Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva.

— Poate... ar fi trebuit să te gândești, spuse extraterestrul. Brațul îi zvâcni iar și băiatul văzu că era mai mic decât celelalte, strâmb, dar puternic.

Băiatul încuviință. Da, ar fi trebuit să se gândească la asta.

— De ce... întrebă atunci extraterestrul, dorește un bărbat pe nume James Ortega-Mambay... să o omoare pe sora ta?

După ce băiatul termină de explicat, extraterestrul îl ținut iar cu privirea și băiatul se simți stingherit. Apoi creatura se ridică, articulațiile îi pocniră și pufniră,

picioarele se încordară ca să ridice capul și bustul greu, brațele lungi se răsuciră ca și cum ar fi fost independente.

Băiatul se ridică și făcu un pas înapoi.

— Două sute... nu ajung pentru a ucide, spuse extraterestrul și plecă din clădire, pe aceeași cărare subterană pe care băiatul i-o indicase.

Când bărbatul pe nume Ortega-Mambay ieși din liftul rapid pe acoperișul clădirii federale, soarele apunea și era sfârșitul unei alte zile lungi, dar productive, la BuPopCon. Sub ultimele raze ale soarelui, helipadul strălucea ca un mic iaz perfect – nu ca haosul Oceanului Pacific din depărtare – și nici măcar umiditatea nu putea strica această scenă. Era, da, genul de vreme în care să-ți scoți haina; dar exista un singur loc unde puteai să-ți scoți haina cu un minim de demnitate și acesta era, desigur, în intimitatea propriului FabCămin-de-lângă-Mare. Pentru a fi în opoziție, purta noul său sacou „voal” triplu-țesut, cu modelul numit „Licărire de vară” – prezentabil, inodor, rezistent la apă și răcoros. Nu-l va scoate decât atunci când va dori.

Era, ca întotdeauna, ultimul care părăsea Biroul și, ca întotdeauna, se simțea mândru. Nu exista nimic mai plăcut decât faptul că era ultimul – decât ridicarea de pe helipadul pustiu, când palele rotorului cântau deasupra lui și soarele apunea în timp ce el își croia drum în singurătatea meritată, departe de oraș, deasupra orașului, către un alt helipad mai mic și către FabCăminul lui de lângă Oxnard. A muncit din greu pentru o asemenea plăcere, își reaminti el.

Elicopterul lui strălucea în ultimele raze de soare – parte din scena perfectă – și nu se grăbi să meargă spre el. Merita să fie redat într-un tablou, cu pensula sau în format digital, sau într-un poem multimedia. Poate că weekendul ăsta va face ceva să îl immortalizeze, după vizita pentru sesiunea de intimitate a celorlalți membri ai triadei sale.

Când ajunse pe partea pilotului, la ușița de acolo, o umbră se desprinsese din umbra mai mare proiectată de navă și el aproape țipă.

Silueta era înaltă și inițial crezu că este un costum, o farsă jucată de un coleg, nimic grav.

Dar când silueta păși în lumina pală, el înțelese ce era și aproape că țipă iar. Văzuse asemenea creaturi în buletinele de știri, desigur, și chiar și de la distanță în terminalul pentru navete sau lângă obiectivele turistice majore din oraș, niciodată așa. Atât de aproape.

În clipa în care vorbi, vocea era joasă și mecanică – opera unei rețele Ipoor.

— Tu ești, spuse extraterestrul, James Ortega-Mambay... Administratorul Districtului Șapte... BuPopCon?

Ortega-Mambay se gândi să nege, dar nu o făcu. Cunoștea reputația antalouzilor la fel de bine ca oricine altcineva. Cunoștea scopurile în care îi folosea propria sa rasă, fără a le menționa pe celelalte patru pe care omenirea le întâlnise printre stele. Antalouzii nu erau creaturi pe care să le minți ușor.

— Da... Eu sunt. Ortega-Mambay.

— Numele meu, spuse antalouzul, nu contează, Ortega-Mambay. Știi ce sunt... Contează... că ai decretat... ilegală sarcina Lindei Tuckey-Yatsen... Ai ordonat ca sora nenăscută... a băiatului Kim Tuckey-Yatsen... să fie avortată. Este adevărat?

Extraterestrul așteptă.

— Posibil, se bălbăi bărbatul. Bineînțeles că nu țin minte toate cazurile noastre. Nu le procesăm după numele de familie...

Se opri, înțelegând absurditatea situației. Era scandalos.

— Chiar nu văd de ce te preocupă asta, începu el. Suntem într-un oraș terestru, într-unul suprapopulat – suntem o națiune suprapopulată, pe o planetă suprapopulată care nu își poate permite să plătească pentru a-și trimite povara

spre o altă lume. Ne confruntăm cu o problemă și suntem destul de fericiți să o rezolvăm singuri. Nimic din toate astea nu te pot privi pe tine, Vizitatorul. Ai o poziție în delegația din acest oraș?

— Nu, răspunse rețeaua și chiar... mă privește dacă... fiica nenăscută a familiei Tuckey-Yatsen moare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Trebuie să trăiască, Ortega-Mambay... Fratele ei își dorește o soră... Locuiește și învață... în trei cămăruțe, când părinții lui lucrează... undeva în oraș... Pentru el... copila pe care o poartă mama lui... este deja născută. O iubește foarte mult... așa cum obișnuiește rasa voastră, Ortega-Mambay.

Așa ceva nu putea fi real, își spuse Ortega-Mambay în sinea lui. Era o nebunie și simțea crescând în el o furie pe care nu o mai simțise de la prima slujbă în cadrul guvernului.

— Cum îndrăznești! Se auzi pe sine însuși. Te afli pe planeta unei alte rase și îmi comanzi mie, un funcționar federal, să mă supun nu numai dorințelor unui copil, dar și alor tale – tu, un Vizitator, unul fără statut oficial în propriul tău neam...

— Copila, îl întrerupse extraterestrul, nu va muri. Dacă moare, voi face... ceea ce am fost... angajat să fac.

Extraterestrul păși apoi spre elicopter, pe partea bărbatului, atât de aproape încât aproape se atingeau. Bărbatul nu se feri. Nu se va lăsa intimidat. Nu se va lăsa.

Extraterestrul ridică două dintre cele patru brațe ale sale și bărbatul auzi un clic, apoi un pocnet și încă unul și simți ceva în gât în timp ce privea cum ghearele mai lungi și mai drepte decât orice visase vreodată se iveau una câte una prin pielea neagră, sintetică, a creaturii.

Apoi, folosindu-și ghearele, creatura scoase ușa elicopterului.

Ușa din aliaj era prinsă în balamale; într-o clipă fu străpunsă de ghearele care erau, văzu acum Ortega-Mambay, mult mai puternice decât oricare alte unghii, oase sau tegumente ale faunei terestre. Se întrebă amețit ce putea să mănânce acea creatură, de erau atât de puternice.

— Urcă în vehiculul tău, Ortega-Mambay, spuse extraterestrul. Du-te acasă. Dormi și gândește-te... la ceea ce trebuie să faci... pentru a ține sora în viață.

Ortega-Mambay abia își putea mișca picioarele. Încerca să se urce în elicopter, dar nu reușea și pentru o clipă groaznică se gândi că extraterestrul ar putea încerca să îl ajute să urce. Dar reuși, în sfârșit și bătu cu mâinile în tabloul de bord, încercând să facă ceea ce i se ceruse: să se gândească.

Extraterestrul nu stătea așezat pe pat, ci rămăsese în pragul ușii. De data aceasta, băiatul nu mai avea nicio problemă să îl privească.

— Știi mai multe despre noi, spuse brusc extraterestrul, cu voce aspră, decât m-ai lăsat să înțeleg... nu-i așa?

Băiatul nu răspunse. Ochii creaturii – imenși, ca de pisică – priveau în ai lui.

— Răspunde-mi, zise extraterestrul.

Când băiatul vorbi, în sfârșit, spuse doar:

— Ai făcut-o? Extraterestrul îl ignoră.

— L-ai omorât? Spuse băiatul.

— Răspunde-mi, repetă extraterestrul, perfect nemișcat.

— Da... spuse băiatul, întorcându-și în cele din urmă privirea.

— Cum? întrebă extraterestrul.

Băiatul nu răspunse. După modul cum stătea pe scaun, arăta învins, văzu extraterestrul.

— Răspunde-mi... sau voi... distruge camera asta. Pentru o clipă, băiatul nu făcu nimic, apoi se ridică și se duse încet spre terminalul unde învăța în fiecare zi.

— Am studiat mult steaua ta, spuse băiatul. Vocea îi era acum lipsită de energie.

— Este mai mult de-atât, spuse extraterestrul.

— Da. Am studiat istoria antalouană.

Băiatul se opri și extraterestrul simți cum își mai recapătă întrucâtva energia.

— Adică, la școală.

Vocea i se mai înviorase puțin.

Băiatul atinse o dată tastatura, apoi de două ori și ecranul prinse viață. Extraterestrul văzu o hartă cu emisfera nordică de pe Antalou, rutele comerciale din străvechiul Al Șaptelea Imperiu, continentul fragmentat și mărele nefaste, care îi aduseseră sfârșitul.

— Mai mult de-atât... cred, spuse extraterestrul.

— Da, spuse băiatul. Anul trecut am făcut un raport – pentru mine, nu pentru școală – despre urmele fosile de pe Antalou. Au existat o mulțime de animale care voiau aceeași mâncare ca și voi – ca și rasa voastră. Pe Antalou, vreau să zic.

Așa e, gândi extraterestrul.

— Am dat și peste alte lucruri, continuă băiatul și extraterestrul simți iar că îi dispare energia, simți în vocea băiatului un sentiment reținut, pe care rasa sa îl numea „disperare”.

Băiatul credea că bărbatul pe nume Ortega-Mambay îi va ucide totuși sora și asta îl făcea să fie „disperat”.

Băiatul lovi din nou tastatura. Apăru o nouă diagramă. Părea cunoscută, deși extraterestrul nu mai văzuse de mult timp una ca asta – atât de curată, de detaliată, de împodobită.

Reprezenta grupul antalouan și cu toate că extraterestrul nu le putea citi, știa ce descriau etichetele: „îndatoririle de rudenie” și „încărcăturile motivaționale”, „parametrii apărare-nevoie” și „consecințele datorie-pierdere” pentru o persoană și în cadrul unui grup. Exista și o inserție care arăta - într-o prezentare animată tridimensională – modelul de supraviețuire despre care exo-psihologii umani credeau că ar putea explica întregul comportament antalouan.

Băiatul atinse tastatura și apăru o listă iconografică a „moștenirilor totemice” și a „succesiunilor de rudenie” de la străvechile situri funerare de lângă Toloa și Mantok.

— Ai crezut că știi, spuse extraterestrul, ce simte un antalouz.

Privirea băiatului rămase ținută în podea.

— Da.

Pentru o clipă, extraterestrul nu spuse nimic, dar apoi vorbi:

— Nu te-ai înșelat... Tuckey-Yatsen.

Băiatul privi în sus, fără să înțeleagă.

— Sora ta va trăi, spuse antalouzul.

Băiatul clipi, dar nu credea.

— Ce spun este adevărat, zise extraterestrul.

Extraterestrul privi cum trupul băiatului începea să se îndrepte, datorită faptului că energia, nemaifiind suprimată de „disperare”, începea să-l animeze.

— S-a făcut, explică extraterestrul, fără uciderea... pe care nici tu, nici eu... nu ne-o putem permite.

— O vor lăsa să trăiască?

— Da.

— Ești sigur?

— Eu nu mint... în legătură cu ceea ce fac.

Băiatul se holba din nou la extraterestru.

— O să-ți dau banii, spuse el.

— Nu, spuse extraterestrul. Nu este... nevoie.

Băiatul se mai holbă o clipă, apoi, în mod ciudat, începu să se miște.

Extraterestrul privi, curios. Băiatul păși spre el, deși extraterestrul nu avea nici cea mai mică idee de ce făcea asta. Poate era un obicei uman, un „sentimentalism”, iar băiatul, cu toate că se temea, s-a gândit că trebuie să o facă.

Când ajunse lângă extraterestru, băiatul întinse o mână nesigură, atinse ușor umărul antalouzului – o dată, de două ori –, după care, în mod remarcabil, mâna coboră spre brațul vătămat al extraterestrului.

Extraterestrul era uimit. Această atingere era un gest antalouan.

Nu este un băiat ca toți ceilalți, gândi extraterestrul. Nu era pur și simplu vorba despre inteligența băiatului – indiferent cum s-ar fi putut măsura aceasta – sau despre înțelegerea sa față de antalouzi. Era altceva – ceva ce extraterestrul recunoscuse.

Ceva de care au nevoie toți ucigașii...

Gestul antalouan făcut de băiat însemna „obligatie față de sânge”, deși nu fusese însoțit de scoaterea lentă din teacă a demoor-ului. Băiatul făcuse o alegere bună.

— Mulțumesc, spunea băiatul, și extraterestrul știa că acesta repetase înainte și atingerea și cuvântul.

Chiar și numai gândul îl făcuse să se teamă, dar repetase până când frica nu îl mai stăpânise.

Făcu câțiva pași înapoi, tremura și nu reușea să se oprească și spuse:

— Mai ții legătura cu grupul tău?

— Nu, răspunse extraterestrul, fără a fi surprins de întrebare. Băiatul nu îl mai surprindea cu nimic. A fost o decizie... luată fără regrete. Mulți antalouzi au luat decizia asta. Munca mea... reprezintă o piedică... înțelegi...

Băiatul încuviință din cap, gest care însemna că înțelege.

După aceea, băiatul spuse:

— Cum este să ucizi?

Extraterestrul știa că aceasta era întrebarea pe care băiatul voia cel mai mult să o pună. Vocea îi era însuflețită, nu se mai temea. Răspunsul extraterestrului veni simplu:

— Este deopotrivă... mai mult și mai puțin... decât îți imaginezi.

Băiatul pe nume Kim Tuckey-Yatsen stătea în pragul ușii de la cămăruța unde dormea și învăța, ascultând ceea ce bărbatul le spunea mamei și tatălui său. Bărbatul nu se uitase deloc la burta umflată a mamei sale. Spusese simplu:

— În cazul vostru s-a făcut o excepție, familie Tuckey-Yatsen. Aveți permisiunea să continuați aducerea pe lume a femelei încă nenăscute. În trei săptămâni veți primi confirmarea pentru Dreptul la al Patrulea Membru al Familiei. Orice întrebare va fi adresată către BuPopCon, Districtul al Șaptelea, la numărul de net de pe acest card.

După plecarea bărbatului, mama sa plânse de bucurie, în brațele tatălui său. Când băiatul se duse spre ei, îl îmbrățișară și pe el. Erau acum trei, îmbrățișați, iar în curând vor fi patru. Asta era tot ce conta. Părinții lui erau oameni buni. Riscaseră pentru el, iar el îi iubea. Conta și asta, știa.

În noaptea aceea o visă din nou. Numele ei era Kiara. În vis, semăna puțin cu sora lui Siddo, care stătea două etaje mai jos. Fiicele ar trebui să semene cu mamele lor, nu-i așa? În visul lui, cei patru se îmbrățișau, erau mai multe camere, mai mari.

Când băiatul avea șaptesprezece ani, iar sora lui cinci și împărțeau aceeași cameră, ca frate și soră, sosi un cufăr de pe Romah, una dintre lumile mutilate de război ale Pleiadelor. Presurizat și deformat, micul container din aliaj avea pe el ștampilele vămilor din patru camere ermetice, fusese deschis de cel puțin șapte ori în trecerea lui și mirosea. Fusese dezinfectat, da, explicase curierul USPS care îl

livrase. Fusesse ținut un an în carantină și era cât pe ce să nu mai ajungă, date fiind împrejurările.

Inițial, băiatul nu a știut la ce se referă curierul.

Cufărul conținea mai multe lucruri, explicase femeia. Un craniu mic, șlefuit, al unui carnivora care nu era de pe Terra. O bucată de metal cosmic, topit în forma unui boboc de floare. Două inele de piatră șlefuită, care înțepau la atingere. Un dispozitiv străvechi, despre care băiatul urma să descopere că era un aparat de transmisiune din generația a treia, fără aer, folosit de Gar-Betti. O spirală făcută din păr de animal și rășină, despre care află că era un instrument muzical rar, de pe Hoggun VI. Și multe alte mărunțișuri, printre care vederea cu Izvorul Pacific, pe care băiatul i-o dăduse extraterestrului.

Familia primi mai târziu o înștiințare oficială referitoare la cei 300 000 de inter depuși pe numele băiatului în stația bancară neutră din HiVerks, la depozitul de arme specializate, pe care puțini le înțelegeau, care fuseseră plasate în grijă permanentă pe Titan, de asemenea pe numele lui și la voucherul de călătorie în afara lumii, achiziționat pentru băiat spre a-l folosi atunci când va avea vârsta necesară.

Deși nu semăna cu niciun testament scris pe Pământ, era cu adevărat un testament, unul pe care antalouzii îl numeau „carnăție testamentară”. Faptul că fusese înregistrat pe culoarul unei încăperi ermetice cu puțin timp înainte de moartea violentă a extraterestrului pe o lume numită Glory nu diminuă cu nimic autoritatea sa legală.

Deși băiatul a încercat să le explice, părinții acestuia nu au înțeles și mult timp nu a avut nicio importanță. Cu banii respectivi au cumpărat cinci camere în sectorul de nord-est al orașului, o slujbă mai bună pentru mama lui, îngrijire mai bună pentru autoimunitățile tatălui său, mai multă educație tehnică pentru băiat și toată mâncarea și hainele de care aveau nevoie; iar în prezent (dar numai atât) aceste lucruri contau pentru el mai mult decât marea lună a lui Saturn și minunatele arme care îl așteptau răbdătoare acolo.

NOTA

Avem aici o privire asupra complexe și surprinzătoare relații născute între un tânăr și un necruțător asasin extraterestru, care demonstrează cum o opinie sau un sentiment comun te poate apropia mai puternic decât o legătură de sânge.

Bruce McAllister a publicat prima sa povestire în 1963, la vârsta de șaptesprezece ani (povestirea fusese scrisă pe când avea doar cincisprezece). De atunci, cu doar câteva povestiri și romane, a reușit să se impună ca fiind unul dintre cei mai respectați scriitori din domeniu. Cele peste șaptezeci de povestiri ale sale au apărut în majoritatea celor mai bine cotate reviste și antologii ale anilor 1970, 1980 și 1990, cum ar fi *Omni*, *In the Field of Fire* și *Alien Sex*. Primul său roman, *Humanity Prime*, a făcut parte din seria Ace Specials, iar romanul *Dream Baby* a fost unul dintre cele mai apreciate romane ale anilor '80. După ce a stat mai mult de un deceniu departe de scris, a redevenit din fericire activ, având numeroase apariții în revistele: *Asimov's Science Fiction*, *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*, *Sci Fiction*, *Aeon* etc. În 2007, a publicat volumul de povestiri *The Girl Who Loved Animals And Other Stories*. McAllister trăiește în Redlands, California..

[Originally published in „Asimov's Science Fiction”, February 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 5*, Nemira 2010]